

Nedværdigelse. Som Pædagog maa jeg ligesaa godt kunne dømmes derom, som Sundhedskollegiet kan det.

Efter Kollegiets Mening ligger den offentlige Prostitutions Betydning deri, at den er „et uundværligt Hjælpemiddel til at trænge den hemmelige Prostitution tilbage“. Men er dette nu et Middel, som Staten kan være bekjendt at bruge for dette Formerals Skyld? Dette Spørgsmaal undersøger Kollegiet ikke, skjøndt Kollegiet selv erkjender, at den offentlige Prostitution virker fremmede paa Usædeligheden. Kan Staten forsvare at undergive noget Menneſte en saadan Behandling, som Regulativet af 9de Marts 1877 paahyder og en saadan legemlig Undersøgelse, som Dr. Engelsted beskriver, for at ffræmme enten dette Menneſte selv eller andre Menneſter fra Prostitution? Er det et passende Straffe- og Tvangsmiddel i Statens Haand? Disse Spørgsmaal maa besvares, førend Rigsdagen kan afgjøre, om den offentlige Prostitution ſkal bibeholdes eller forkaſtes.

Sundhedskollegiet fremhæver, at det er en Erfaring fra forſkjellige Steder i Udlandet, at en Ophævelse af den offentlige Prostitution har fremvirket en Forøgelse af den hemmelige Prostitution, ſaa at man ſnart atter har været nødt til at the til Dpretellen af hin igjen. Noget ſaadant er ganſke viſt ſtet; men for at ſe Betydningen heraf, maa det forſt oplyſes, dels hvorledes det er udfundet, at den hemmelige Prostitution er tiltagen, om det ikke er bygget alene paa Paastande fra Mænd, der „ikke gjøre fig Skrupler af at ſøge deres Drifter tilfredsſtillede“ gennem Prostitutionen, uſædelige Mænd, der have ſavnet de offentlige Vordeller og Skjøger, dels hvad man har gjort for at bekjæmpe den hemmelige Prostitution, om Politiet maatte har lagt Armene over Kors og ladet ſem være lige. Det maa her vel erindres, at Politiet naturligtviſt nødtigt vil opgibe det Herredømme, ſom Regu-

leringsſyſtemet giver det over den kvindelige Halvdel af Befolkningen og over de mange Mænd, der til Stadighed for Politiets Dine prostituere fig ſelv ved at ſøge Skjøgerne. Og hertil kommer, hvad Kollegiet med Rette henviſer til, at Erfaringen fra alle Tider og fra alle Lande lærer, „at Love og Politiforordninger mod Uſædelighed ere Et, deres praktiſke Udførelſe et Andet, og at der ofte beſtaar en meget væſentlig Forſkjel mellem en Lov paa Papiret og ſamme Lov i Praxis“. Det kommer an paa, om Politiet vil haandhæve de givne Love eller ei, og hvorvidt dette ſter, kommer igjen an paa, om Politiet er undergivet Kontrol eller ei. At Lovene behøve at være uretfærdige og vilkaarlige — ſaaledes ſom naar der gives Politiet Myndighed til, blot paa Grund af Mistanke, at kalde en Underſaat for fig og tildele denne en beſtæmmende Udvarſel — for at Prostitutionen ſkal kunne underkues, tør dog viſſelig ikke paafaaſ. Ogſaa Lovene om Uſædelighed ſtulle være retfærdige og naar Politiet da gjør ſin Skyldighed, ville ogſaa diſſe Love virke til Gavn og Glæde.

Reſultatet af Sundhedskollegiets Erklæring bliver altsaa, at, medens det er oplyſt, at de veneriſke Sygdomme efter 1874 ere tagne af udenfor Kjøbenhavn, hvor der i Almindelighed ikke har været nogen offentlig Prostitution, kan det ikke godtgjøres, at de ere tagne af i Kjøbenhavn, og at det ikke kan beviſes, at Loven af 1874 har gjort nogen Nytte i ſanitär Henſeende. Det er derhos ubeftrideligt, at den offentlige Prostitution virker befordrende paa Uſædeligheden og derigennem paa Udbredelſen af veneriſke Sygdomme, og derimod kan det ikke godtgjøres, at denne Indretning er nødvendig for en fornuſtig Sundhedspleie. Herefter ſynes mig, at der ſintetſomhelſt kan udledes af Kollegiets Erklæring mod mit Lovforſlag men at derimod Meget i den taler til Gunſt for Rigtigheden af hvad jeg har fremført.